

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U BANJALUCI
BROJ: 11 0 U 026592 20 U
Dana, 04.03.2021. godine

Okružni sud u Banjaluci, sudija Mišić Vesna, kao sudija pojedinac, uz učešće Zobić Sandre, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Transparency International BiH Ulica Gajeva 2 Banjaluka zastupan po Srđanu Blagovčaninu, predsjedavajućem Upravnog odbora (u daljem tekstu: tužilac), radi poništenja rješenja broj 07.032/059-375/20 od 24.04.2020. godine Ministarstvo prosvjete i kulture Republike Srpske (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu zahtjeva za pristup informacijama, dana 04.03.2021. godine, donio je:

P R E S U D U

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se tuženi da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u ukupnom iznosu od 200,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom, odbijena je žalba tužioca izjavljena na rješenje Ministarstva prosvjete i kulture Republike Srpske broj 07.030/059-375-2/20 od 25.02.2020. godine kao neosnovna. Tim rješenjem o dozvoli pristupa informacija djelimično se dozvoljava pristup informacijama tužiocu kako je navedeno u dispozitivu prvostepenog rješenja.

U blagovremeno podnesenoj tužbi tužilac navodi tok postupka i parafrazira prvostepeno rješenje i osporeni akt. Dalje navodi, da tuženi u obrazloženju osporenog akta navodi, kako je od druge ugovorne strane-konzorcijuma, koji čini nosilac konzorcijuma „Lanaco“ d.o.o. Banjaluka i član konzorcijuma „Prointer ITSS“ d.o.o. Banjaluka tražio izjašnjenje da li tražene se informacije smatraju povjerljivim, te da se nosilac konzorcijuma izjasnio da nije saglasan za davanje informacija iz ugovora trećim licima niti ustupanja bilo koje informacije trećim licima koja se odnosi na predmetni ugovor, a da je članom 8. navedenog ugovora dogovoreno da sljedeće „ugovorne strane“ obavezuju da će tretirati povjerljivim bilo koje informacije koje razmijene, da će ih koristiti samo za planiranu svrhu predmetnog ugovora i da ih neće učiniti dostupnim direktno ili indirektno trećim licima. Osim toga obavezuju se da postave obavezu povjerljivosti svojim zaposlenim i svim podgovaračima koji odgovaraju onome sadržanom u ovom ugovoru. Informacije na koje se odnosi ovaj Ugovor definišu se kao bilo koja informacija ili znanje izvršioca koje je učinio ili će učiniti dostupnim ili obrnuto, u verbalnom, pisanom ili elektronskom obliku ili u obliku jednog ili više objekata, bez obzira na to da li takvi podaci i znanje označeni kao povjerljivi ili kao tajna, a izvršilac zadržava sva prava nad svojim podacima, informacijama ili objektima. Dodaje, da je na osnovu izjašnjenja treće strane, tuženi

zaključio kako ne smije objaviti tražene informacije, ne provodeći proceduru ispitivanja javnog interesa iz člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacija, koju je obavezan da sprovede, već je tu odgovornost prebacio na tražioca informacije. Smatra, da je nedopustivo da tuženi odbije pristup traženoj informaciji samo na osnovu jednostrane izjave volje treće strane („Lanaca“ d.o.o.) koja vodi računa o svom komercijalnom interesu, i koji pri tom nije dao objašnjenje u čemu bi se tačno sastojala šteta koja bi proistekla iz objavljivanja informacija, kako je to propisano odredbom člana 7. pomenutog zakona. Takođe smatra, da tuženi mora voditi računa o javnom interesu, a ne samo o volji i interesima treće strane koja se vodi svojim uskim komercijalnim interesima, a u suprotnom tuženi se stavlja isključivo u funkciju odbrane nećijih privatnih komercijalnih interesa. Da je treća strana objasnila štetu po svoje komercijalne interese, da bi tuženi opet morao odmjeriti tu štetu sa javnim interesom odnosno pravom da se pristupi informacijama u posjedu javnih organa. Naglašava, da tuženi nije u potpunosti sproveo proceduru koju nalaže pomenuti zakon u slučaju utvrđivanja izuzetka ukazujući na odredbu člana 9. istog Zakona, te da ne može javni organ dati prednost izjašnjenju treće strane, bez ikakvog obrazloženja zašto javnost ne bi trebalo da zna ugovorene obaveze između potpisnika traženog ugovora. Nadalje smatra, da se tuženi postavio kao zaštitnik treće strane uzimajući njeno izjašnjenje kao dovoljno, umjesto da je na prvo mjesto stavio javni interes i utvrđivao da li je javni interes preči, a ne da brani interes treće strane i da obrazlažući pobijeno rješenje tuženi kao da se trudio da zastupa interese treće strane, umjesto da njemu suprotstavi javni interes i da ispita da li ima uopšte mjesta izuzetku. Umjesto da tuženi služi javnosti i da objelodani ugovor koji je zaključio kao javni organ, da se tuženi stavlja na stranu trećeg lica, odnosno ugovorne strane i radi ne vodeći računa uopšte o javnom interesu. Test javnog interesa je institut koji je uveden kao dvostruki kontrolni mehanizam, kako bi se osiguralo da javni organi neće utvrđivati izuzetke od objavljivanja svojevoljno i bez ikakve kontrole, kao što je ovdje slučaj, da je na ovaj način prednost data uvijek javnom interesu, a samo u izuzetnim okolnostima se može utvrditi poseban izuzetak. Nadalje navodi, da je od tuženog tražio javne informacije koje se odnose na korišćenje javnih sredstava i trošenje javnog novca i u vezi istog citira odredbu člana 1. pomenutog zakona, te podsjeća da je tražio javne informacije, odnosno ugovor koji je javni organ zaključio sa navedenim konzorcijumom u ime svih građana i da je predmetne robe platio javnim novcem poreskih obveznika. Ističe, da nije tražio nikakve povjerljive informacije komercijalne prirode niti da mu se otkriju načini rada, tehnologije, intelektualna softsferska rješenja ili bilo kakve slične informacije koje bi mogle naškoditi poslovanju konzorcijuma ili tuženog, već je traženo da se javnost obavijesti o uslovima pod kojima je javni organ zaključio posao u ime svih građana koji taj posao plaćaju. Nadalje podsjeća, da su predmetne robe nabavljene putem postupka javne nabavke, te da je u tenderskoj dokumentaciji koja je javno objavljena na portalu javnih nabavki javnosti već dostupna tehnička specifikacija roba koje se nabavljaju i uslovi za nadmetanje i kvalifikaciju, ali je isto tako u Aneksu 4 tenderske dokumentacije dostupan i nacrt ugovora koji bi trebalo da bude zaključen između odabranog ponuđača i tuženog. Dakle, sporna informacija je već dostupna u svojoj preliminarnoj verziji koja bi nepromijenjena trebalo da bude potpisana između ugovornih strana, pa da nije jasno zašto kopija potpisanog ugovora ne bi mogla da bude javna, pogotovo imajući u vidu da isti ne sadrži nikakve tajne i već nepoznate informacije. Smatra, da je u interesu javnosti, ali i tuženog, da pokaže informacije, već da transparentno i pošteno potvrdi da je potpisan ugovor jednak nacrtu koji je dat u tenderskoj dokumentaciji, a da odredbe

nisu mijenjane na štetu javnih organa i na štetu javnih sredstava i da građani imaju pravo da znaju kakav je ugovor zaključio javni organ, kako se troše javna sredstva i u koje svrhe, te da objavljivanje ugovorenih uslova isporuke računarske opreme zasigurno ne može onemogućiti isporuku ovih roba. Napominje, da to što tuženi u osporenom aktu pokušava da nametne stajalište da je svaki zahtjev potrebno opteretiti sa previše detaljnih informacija je zabrinjavajuće sa aspekta svakog budućeg traženja informacije jer bi to stvorilo praksu da u budućnosti bilo koji podnosilac zahtjeva koji bi tražio javne informacije bio podvrgnut detaljnom obrazlaganju svojih ciljeva i motiva, na koji način bi bila sužena mogućnost efikasnog praćenja rada javnih organa u samom startu bilo kom predstavniku javnosti, a samovoljno određivanje pravila tuženog bi prošlo nekažnjeno, što je protivzakonito postupanje tuženog jer je članom 11. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 20/01, u daljem tekstu: ZSPI) propisano da javni organ neće ispitivati niti zahtijevati razlog opravdanosti zahtjeva. U konačnosti predlaže da se uvaži tužba i osporeni akt poništi i naloži da se tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama u cijelosti i obaveže tuženi da tužiocu isplati troškove upravnog spora i to takse na tužbu i presudu.

Tuženi je na zahtjev suda dostavio spise ove upravne stvari i odgovor na tužbu u kojem navodi da osporava tužbu i tužbene navode, jer su nejasni i kontradiktorni i ostaje kod svih navoda datih u obrazloženju osporenog akta. Predlaže da se tužba tužioca odbije kao neosnovana.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbi člana 30. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu ZUS), zatim odgovor tužene strane, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizilazi da je tužilac, dana 17.02.2020. godine, dostavio dopis tuženom u kojem pozivajući se na član 4. i 11. ZSPI, moli da se dostavi kopija određenih dokumenata za postupak javne nabavke „Opremanje vaspitno-obrazovnih ustanova u Republici Srpskoj računarskom opremom i softverom“. Navodi se da tužilac u okviru projekta „Obrazovanje i zdravstvo: transparentnost i efikasnost javne potrošnje“ prati kompletan ciklus odabranih postupaka javnih nabavki u oblasti zdravstva i obrazovanja, a kako bi se izradila detaljna analiza koja će služiti kao osnova za zagovaranje transparentnosti i efikasnosti provođenja postupka javnih nabavki u pomenutim oblastima. U pomenutom dopisu decidno su navedeni dokumenti koje je tužilac zatražio da mu se dostave. Rješavajući po navedenom zahtjevu tuženi Ministarstvo prosvjete i kulture donio je navedeno prvostepeno rješenje od 25.02.2020. godine kojim se u tački 1. dispozitiva utvrđuje da se tužiocu djelimično dozvoljava pristup informacijama, dok je u tački 2. dispozitiva navedeno da informacije iz tačke 1. ovog rješenja obuhvataju kopije dokumenata u vezi sa postupkom javne nabavke „opremanje vaspitno-obrazovnih ustanova u Republici Srpskoj računarskom opremom i softverom“ pobrojane u stavu 2. dispozitiva, dok je u tački 3. određeno da se obavezuje Odjeljenje za finansijsko-plansko i računovodstvene poslove da, podnosiocu zahtjeva, posebnim aktom dostavi traženu informaciju. Iz obrazloženja prvostepenog rješenja proizilazi hronologija toka postupka te da je u pogledu traženih informacija utvrđeno da se samo djelimično može odobriti pristup i to u dijelu traženih informacija u tački 2. dispozitiva rješenja. Nadalje u obrazloženju rješenja je navedeno da prilikom odlučivanja o zahtjevu za dostavljanje informacija u vezi sa traženom kopijom dokumenta „Ugovor o predmetnoj nabavci i anekse ugovora ukoliko je bilo istih“ da je

tuženi postupio u skladu sa članom 7. ZSPI i zatražilo od firme „Lanaco“ d.o.o. Banjaluka-nosioca konzorcijuma izjašnjenje o tome da li se tražene informacije smatraju povjerljivim. Pomenuto preduzeće je dopisom od 24.02.2020. godine, a pozivom na član 8. predmetnog ugovora koji je zaključen dana 12.02.2020. godine, između tuženog i grupe ponuđača konzorcijuma koju čine „Lanaco“ d.o.o. Banjaluka i „Prointer ITSS“ d.o.o. Banjaluka, obavijestio da zbog obaveze povjerljivosti informacija nisu saglasni za davanje informacija iz ugovora trećim licima, te da ne mogu dati odobrenje za javnu objavu traženih podataka ili učiniti dostupnim trećim licima bilo koje informacije koje se odnose na predmetni ugovor. Tuženi kao ugovorni organ imajući u vidu navedeno, shodno odredbi člana 7. ZSPI, utvrdio je izuzetak, budući da je riječ o povjerljivim komercijalnim informacijama. U istom rješenju u pouci o pravnom lijeku navedeno je da je prvostepeno rješenje konačno i da protiv istog nije dopuštena žalba ali da se može pokrenuti upravni spor podnošenjem tužbe Okružnom sudu u Banjaluci u roku od 30 dana od dana dostavljanja rješenja. Prvostepeno rješenje potpisano je od strane ministricе Natalije Trivić. Protiv istog rješenja tužilac je izjavio žalbu, koju je tuženi osporenim aktom odbio kao neosnovanu. Osporenim aktom u cijelosti su potvrđeni činjenični navodi i pravni zaključak prvostepenog organa.

Osporeni akt, po stavu ovog suda, nije zakonit i pravilan.

Iz upravnog spisa nesporno se može utvrditi da je tužilac podnio tuženom zahtjev da se dostave kopije određenih dokumenata za postupak javne nabavke „Opremanje vaspitno-obrazovnih ustanova u Republici Srpskoj računarskom opremom i softverom“, u kojem dopisu su decidno nabrojani dokumenti. Rješavajući po istom zahtjevu tuženi je donio navedeno prvostepeno rješenje kojim se djelimično dozvoljava pristup informacijama.

Pravo pristupa informacijama koje je tužilac u predmetnom upravnom postupku tražio je regulisano članom 4. ZSPI, prema kojem svako fizičko lice i pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije. Ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima, kako je utvrđeno u ovom Zakonu.

Prema članu 11. stav 1. ZSPI, zahtjevi za pristup informacijama se podnose onom javnom organu za kojeg podnosilac zahtjeva smatra da je nadležan.

Obaveza organa je kada primi zahtjev da utvrdi koji je javni organ nadležni javni organ i to mora utvrditi što je prije moguće, ali najkasnije 8 dana od prijema zahtjeva. Ako javni organ utvrdi da je on nadležni javni organ, njegova je obaveza da sakupi tražene informacije. Kada nadležni javni organ odluči o odobravanju pristupa informacijama ili odbijanju pristupa traženih informacija, mora pismeno obavijestiti podnosioca zahtjeva. Po članu 14. stav 3. ZOSPI kada se pristup informacijama djelimično ili u cjelini odbija, podnosilac zahtjeva se o tome obavještava dopisom iako bi pravilno bilo da to učini rješenjem, jer dopis u tom slučaju treba da sadrži pouku o pravu na podnošenje žalbe, rok u kome se žalba izjavljuje, naziv organa kome se izjavljuje i troškove podnošenja žalbe, te da se stranka može obratiti Ombudsmenu i podatke za kontakt sa ovom kancelarijom. Da je potrebno o zahtjevu, kada se zahtjev djelimično uvažava ili odbija, odlučiti ipak u formi rješenja upućuje i činjenica da podnosilac zahtjeva protiv takve odluke ima pravo podnošenja žalbe. S obzirom da se u odredbi člana 25. stav 2. ZOSPI navodi da se njime ne derogiraju postojeća prava koja se odnose na žalbu u upravnom postupku i sudskoj kontroli ukazuje da se prilikom postupanja po zahtjevu primjenjuju odredbe Zakona o opšte upravnom postupku i kasnije odredbe ZUS u postupku po tužbi.

U konkretnom slučaju prvostepeno rješenje od 25.02.2020. godine nije sačinjeno u skladu sa odredbom člana 14. stav 3. b) ZSPI jer nije navedeno kojem organu se može podnijeti žalba, u kojem roku, a niti su navedeni troškovi podnošenja žalbe. U istom rješenju je navedeno da je prvostepeno rješenje konačno i da protiv istog nije dopuštena žalba, nego da se može podnijeti tužba nadležnom sudu. Bez obzira na navedenu pouku o pravnom lijeku, tužilac je podnio žalbu tuženom koji je odlučio osporenim aktom o žalbi, a o kojoj žalbi je odlučio isti organ koji je i odlučivao po zahtjevu tužioca. Iz navedenog proizilazi da je u konkretnoj upravnoj stvari o zahtjevu tužioca odlučio isti organ kao što je odlučivao i o žalbi. U konkretnom slučaju ne zna se ko je prvostepeni, a ko drugostepeni organ, s obzirom da u spisu nema o tome podataka, niti se zna da li tuženi uopšte ima Vodič u kojem je obaveza da se odredi lice ovlašteno za postupanje po zahtjevu za pristup informacijama, iako takva obaveza proizilazi iz odredbe člana 20. ZSPI. To upućuje na zaključak da o zahtjevu nije odlučio nadležan prvostepeni organ s obzirom da bi to trebalo biti lice koje je zaduženo za taj postupak, odnosno za javno informisanje, dok bi o žalbi trebao da odluči tuženi kao drugostepeni organ. Podnosilac zahtjeva za pristup informacijama, prema odredbi člana 14. stav 3. b) osim podnošenja žalbe nadležnom organu ima i pravo da se obrati Ombudsmenu RS, o čemu ga obavještava organ, pa je pogrešan navod tuženog u pogledu davanja pouke o pravnom lijeku.

Dakle, radi se o dvojnoj pravnoj zaštiti, jedna koje se ostvaruje kroz pravo na žalbu drugostepenom organu protiv odluke prvostepenog organa i druga, koja se nezavisno od prve ostvaruje kroz zaštitu prava obraćanjem sada Ombudsmenu BiH. Nadalje, potrebno je istaći da shodno odredbi člana 20. ZSPI, je obaveza javnih organa da donesu Vodič kojim se između ostalog reguliše pitanje pristupa pravnom lijeku i svim bitnim rokovima, kao i član 19. tog Zakona kojim je propisana obaveza svakog javnog organa da imenuje službenika za informisanje čija je nadležnost da obrađuje zahtjeve u skladu sa ovim zakonom i da se ime tog službenika sa podacima dostavlja Ombudsmenu za ljudska prava.

Prema tome, evidentno je da je ZSPI predvidio da o zahtjevu za pristup informacijama odlučuje službenik za informisanje koji je ujedno i prvostepeni organ, pa protiv akta službenika za informisanje, shodno odredbi člana 14. stav 3. tačka b) tog zakona, dozvoljena je žalba, a bliži podaci o izjavljivanju žalbe, rokovima i troškovima, trebaju biti uređeni upravo tim Vodičem. U ovom slučaju proizilazi da je tuženi kao drugostepeni organ odlučio o zahtjevu tužioca za pristup informacijama navedenim prvostepenim rješenjem, a što nije u skladu sa ZSPI, niti je u istom aktu bila pravilno sadržana pouka o pravnom lijeku odnosno izjavljivanju žalbe uz navođenje kom organu se izjavljuje žalba, u kom roku i koji su troškovi, kao i obavještenje o obraćanju Ombudsmenu BiH. Shodno navedenom, u konkretnom slučaju tuženi kao drugostepeni organ je obavezan da odluči o žalbi uz prethodno ispitivanje da li žalba blagovremeno izjavljena i da li je izjavljena protiv akta prvostepenog organa.

Nadalje, pored navedenih nepravilnosti valja istaći da navedeno prvostepeno rješenje nije sačinjeno u skladu sa odredbom člana 196. Zakona o opšte upravnom postupku jer dispozitivom prvostepenog rješenja nije odlučeno u cijelosti o podnesenom zahtjevu tužioca. Naime, dispozitivom prvostepenog rješenja djelimično je riješeno o zahtjevu tužioca i to samo u dijelu kojim se udovoljava zahtjevu tužioca, dok dispozitivom nije odlučeno u odbijajućem dijelu zahtjeva nego se samo pominje u obrazloženju prvostepenog rješenja u kojem dijelu zahtjeva tužioca nije udovoljeno kao

i razlog zbog čega nije udovoljeno istom zahtjevu, na koji način su povrijeđena pravila postupka.

To su sve razlozi koji upućuju na nezakonitost osporenog akta jer tuženi osim navedenih propusta nije ni prilikom odlučivanja po zahtjevu proveo postupak javnog interesa, a niti dokazao zašto tražena informacija sadrži interese koji se odnose na privatnost treće strane odnosno obaveze povjerljivosti informacije. Uz to, niti jedna od ove informacija nisu automatski izuzete od otkrivanja, već zakon traži da javni organ prije nego odbije pristup informacijama, da provede test javnosti, odnosno da utvrdi da li je otkrivanje informacija opravdano javnim interesom. Javni organ će otkriti i tu informaciju ako utvrdi da je javni interes značajniji od štete koja se nanosi zaštićenoj kategoriji informacije. Izuzecima javni organ treba da uravnoteži mogući sukob interesa između prava javnosti da sazna za informaciju i legitimne potrebe za zaštitom određene vrste osjetljivih informacija. Zato ZSPI derogira sve druge zakone koji nisu u skladu sa njim.

Članom 9. stav 1. ZSPI propisano je da nadležni javni organ objaviće traženu informaciju, bez obzira na utvrđeni izuzetak, ako je to opravdano javnim interesom i uzeti u obzir svaku korist i svaku štetu koje mogu proisteći iz toga, dok je stavom 2. istog člana je i propisano da će u donošenju odluke da li je objavljivanje informacija opravdano javnim interesom, nadležni javni organ razmotriti okolnosti kao što su (ali nisu ograničene na), svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, sudsku pogrešku, zloupotrebu vlasti ili nemar u obavljanju službene dužnosti, neovlašćeno korišćenje javnih fondova ili opasnost po zdravlje ili bezbjednost pojedinca i javnosti okoline, u kom smislu osporeni akt i nema valjanog obrazloženja.

Ovaj sud i ukazuje da je svrha i cilj donošenja pomenutog Zakona o slobodi pristupa informacijama upravo da javnost ima kontrolu nad izvršavanjem javne vlasti od strane javnih organa, s obzirom da informacije u smislu člana 1. tog zakona kojima raspolažu javni organi i imaju karakter javnog dobra, pa tako da i postoji opravdani interes da građani dobiju na uvid informacije kojima raspolaže javni organ, jer javni interes može nadjačati razloge za neobjavljivanje traženih informacija. Zato javni organi i moraju promovisati otvorenu vladavinu, pa princip maksimalnog objelodanjivanja informacija predstavlja jedan od fundamentalnih principa svakog demokratskog društva, čime će se smanjiti podnošenje pojedinačnih zahtjeva, pa organi vlasti i moraju preduzeti određene korake u smislu širenja ključnih informacija u javnosti, pa tako da su shodno Preporuci Rec (2002) Komiteta ministara SE, koju je prihvatila i Bosna i Hercegovina, zemlje članice prihvatile obavezu da garantuju svakom licu na svojoj teritoriji da može ostvariti pristup dokumentima koji se nalaze u posjedu javnih organa vlasti. To pravo pristupa informacijama može se ograničiti samo iz navedenih izuzetaka koji su jasno propisani zakonom, pod uslovom da je neophodno u jednom demokratskom društvu i da je proporcionalno cilju, ali da pristup informacijama, iako postoje ta navedena ograničenja, neće biti uskraćen ako je javni interes da se objelodane te informacije veći od štete koja bi nastupila otkrivanjem informacija, pa postupajući po zahtjevu podnosioca, organ će u pravilu obezbijediti informaciju podnosiocu zahtjeva u obliku i na način u kojem je ona zahtijevana, osim ako postoje zabrane za pristup dijelu dokumenta.

Sve navedeno ukazuje na osnovanost tužbenih navoda tužioca da izjašnjenje samo jedne strane nije razlog da se ne objavi tražena informacija a da se ne provede procedura ispitivanja javnog interesa, koju je obavezan tuženi da sprovede, jer tuženi je taj koji mora da vodi računa o javnom interesu, a ne samo o volji i interesima treće

strane. Tuženi je taj koji služi javnosti, a u slučaju da treća strana objasni štetu po svoje komercijalne interese, tuženi opet mora da odmjeri štetu sa javnim interesom. Tuženi, je dužan da vodeći računa na prvom mjestu o javnom interesu, pa je pored gore navedenog dužan da objasni zbog čega ne dozvoljava da se dostavi tužiocu navedeni ugovor koji je kao javni organ zaključio sa navedenim pravnim licima u ime svih građana kao i da predmetnu robu plaća javnim novcem poreskih obveznika. Posebno da objasni navedeno kao i zašto smatra da su te informacije povjerljive kada se ima u vidu da se radi o Ugovoru o predmetnoj nabavci „Opremanje vaspitno obrazovnih ustanova u Republici Srpskoj računarskom opremom i softverom“.

Nadalje, kada su u pitanju navodi tuženog u osporenom aktu da žalilac nije naveo niti argumentovao da je traženjem spornih informacija (predmetnog ugovora) želio na bilo koji način da doprinese nekoj debati od javnog interesa, pa čak ni da li je imao namjeru da te informacije podijeli dalje zainteresovanoj javnosti, kao ni da ga je nedobijanje takvih informacija onemogućilo u učešću u javnoj debati o nekom pitanju od javnog interesa, odnosno da ga je spriječilo da obavlja ulogu društvenog „kontrolora vlasti“ je neosnovano i u suprotnosti sa odredbom člana 11. stav 2. ZSPI kojom odredbom je propisano da javni organ neće ispitivati niti zahtijevati razloge opravdanosti zahtjeva.

Kod takvog stanja stvari, a budući da sud u smislu člana 29. ZUS, zakonitost osporenog akta ispituje na podlozi činjenica utvrđenih u upravnom postupku, to se tužba ukazuje osnovanom, jer su u postupku donošenja osporenog akta ostvareni razlozi iz člana 10. tačke 2. i 4. ZUS, za poništavanje istog, pa je sud tužbu uvažio i osporeni akt poništio, na osnovu ovlašćenja iz odredbe člana 31. stav 1. i 2. istog zakona.

U smislu člana 50. ZUS tuženi je u obavezi da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana, od prijema ove presude, donese novi upravni akt, uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Odluka o troškovima spora iz stava 2. izreke presude temelji se na odredbi člana 5. i 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 63/11), u vezi s članom 386. stav 1., 387. i 396. stav 1., 2. i 3. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13). Naime, tužilac je u tužbi zatražio naknadu troškova upravnog spora u ukupnom iznosu od 200,00 KM i to troškove na ime sudske takse na tužbu i presudu po 100,00 KM što iznosi 200,00 KM koji troškovi su opravdani, zbog čega je sud iste dosudio tužiocu na osnovu Tarifnog broja 22. Zakona o sudskim taksama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 73/08, 49/09, 67/13, 63/14 i 66/18).

Zapisničar
Zobić Sandra

Sudija
Mišić Vesna

